

דעות אחרונות

משה אלעד • "פסק זמן טלוויזיה"

אחדות האינה

דת אלי-אקצא עורדה התפוצצות של מחבלים מתאבדים באוטובוסים, על-ידי תמיכה כספית נדיבה במי שפחותיהם. עתה אלו כבר לא רק משפחות המתאבדים שיהנו, אלא ראשי הפלסטינים ממש. לא אברמאז'ון ולא איסמעיל הנביה יכלו לעמוד בפני סכומי הכסף הגדולים שהבטיח להם בית המלוכה הסעודי. הסכומים היו שווים את פסק הזמן המאולץ לשם תמונת "פוטור" אופ' עם עבדאללה.

לפלסטינים רבים זה נראה פאתטי, שהרי המאחד בין אברמאז'ון לאיסמעיל הנביה דל בהרבה מהמאחד בין אברמאז'ון לאולמרט. חאלד משעל ומוחמד דחלאן מש' תוקקים לשאת דברי הספר זה על קברו של זה, אבל עכשיו הסעודים דרשו משניהם: "שקט, אחדות, הקימו קואליציית איבה מתקתקת".

הגורם השני הכוחש בקדירה הוא אותן מדינות מערביות, המעוררות את הפלסטינים להמשיך להתמערב פוליטית. בספרו הידוע "אוריינטליזם" האשים האיני טלקטואל הפלסטיני אדוארד סעיד את המערב בקריאה לא נכונה של המזרח ובסילוף התמונה לצרכיו. המערב התקשה לקרוא את המפה הפלסטינית ועורר את "הבחירות הדמוקרטיות", שהעלו את החמאס לשלטון. זה שוב אותו מערב שלדירי "ממשלת האחדות" היא המשך טבעי לתהליך הרמוקרטיוציה שעבר כביכול על השטחים.

פסק הזמן המאולץ הזה קטע מלאכותית חשבון פתוח, שצפוי להיפרע בקרוב. המוטיבציה לשיבה אל הנקמה בין הפתח לחמאס לא קתה, מהומות הרחוב בין משפחות, סיעות ופלגים עלולות להתחדש בכל רגע, והפעם אולי ביתר שאת. ■

משה אלעד הוקר במופד שמואל נאמן בטכניון

ברחבי השטחים לא יכול להישמע כיום מושג אב"ט טורי, תלוש ומלאכותי יותר מצירוף המלים "אחרות פלסטינית". החברה הפלסטינית נמצאת בעיצומו של תהליך התפוררות, שהחל נראה כבר בסוף האינתיפא"ה הראשונה והואץ עם הגעתם לאזור של גולי אש"ף במסגרת הסכמי אוסלו.

עד אז התפצלו הפלסטינים רק בין "אוכלוסיית ההר" המסורתית ל"אוכלוסיית המישור" החדשה יותר. לפתע צצו הגדרות אוכלוסין חדשות: "העותים" לער מת ה"גרתיים", "נהנתני תוניס" (אנשי אש"ף ששבו מחו"ל) לעומת "סובלי השטחים" (אלה שחוו את הכיבוש הישראלי ונאחזו בקרקע, ה"צומד" המפורסם). הופעת החמאס בהמשך והישגיה החברתיים, על רקע כישלון ההנהגה של אש"ף, פערו סרק גדול נוסף בחיבה הזאת.

הפלגנות המאפיינת את השטחים כיום נמצאת הרבה מעבר לוויכוח פוליטי, הרבה יותר מאיזה עימות איראולוגי או מקונפליקט חברתי. זוהי איבה של ממש. לפיכך, הפיאסקו של ממשלת האחרות הפלסטינית מזכיר מושג הלקוח מתחום הפוטבול האמריקאי: "פסק זמן טלוויזיה". כאשר העימות מגיע אל שיאו, מכריזים על פסק זמן מלאכותי, בלתי חיוני, שאין לו כל הצדקה מלבד הרצון של השושבינים (הספונסורים) לנצל את המתח כדי להגדיל את רווחיהם מפרסום.

הלך הרוח הדומיננטי בשטחים הוא ש"ממשלת האחדות" הזאת קמה בעקבות לחץ כבד מצד שני גורמיים עיקריים: סעודיה והמערב.

סעודיה היא אחת המדינות המושחתות בתבל, המנסה לתפוס מנהיגות בעולם הערבי הודות לעושי הרב בלבד. זו אותה סעודיה, שבמהלך אינתיפא"ה